

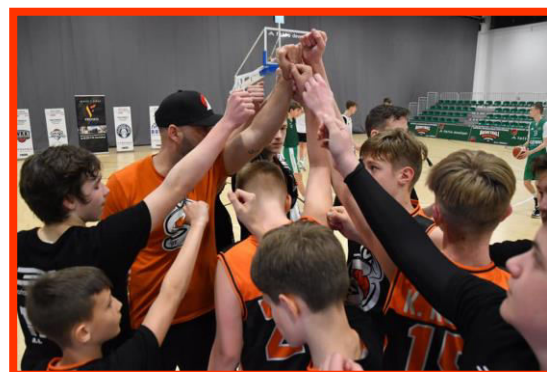
Deviatačky hodnotia T9 Najlepší učitelia 2023



**Odložili
sme
mobily**



Boli sme v Osvienčime



**Úspešné
recitátorky**

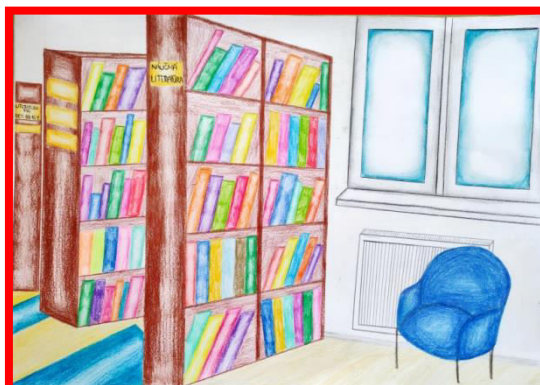
4. miesto v CEYBL

MILUJE KOSTI!



Príroda očami detí 2023

100 rokov knižnice



LOGO pre CVČ

OBSAH

TOP učelia školy 2023.....	2
Deň bez mobilov	3
Deviatci v Osvienčime	4
Ako sa tvorí zosuv pôdy	5
Testovanie 9	6
Rozhovor s p. uč. Kmeťovou.....	8
Svet recitátoriek	10
Svet fantázie	11
Basketbalový turnaj CEYBL 2023	12
Logo pre CVČ	14
100 rokov knižnice očami umelcov	15
Príroda očami detí	16

TOP UČITEĽ A VYNIKAJÚCI PEDAGÓG 2023



Ako si určite pamätáte, vždy v marci si my, druhostupniari, volíme pri príležitosti osláv Dňa učiteľov TOP učiteľa školy. Nebolo tomu inak ani tento rok.

Po skúsenostiach z minulých rokov, kedy sme volili TOP učiteľov prostredníctvom ankety cez Edupage, sa členovia školského parlamentu rozhodli, že sa vrátia k starému typu ankety formou klasických hlasovacích lístkov. Dôvod bol jednoduchý: cez

Edupage veľa žiakov vôbec nehlasovalo. A tak boli tento rok v každej triede rozdané lístky s menami všetkých učiteľov, ktorí učia na druhom stupni. Okrem výberu učiteľa mali žiaci na výber aj kritériá, podľa ktorých sa rozhodovali, čiže dôvody, prečo si vybrali práve daného učiteľa. Ale pokojne si mohli napísať aj vlastné dôvody.

Keď sa vo všetkých triedach odhlasovalo, zráтали sa hlasy a na konci marca sme mohli oficiálne v školskom rozhlase oznámiť žiakom výsledky.

Na piatom mieste sa umiestnil pán tréner Maroš Minárik. Ako dôvod voľby žiaci uviedli napríklad aj to, že vie dobre vysvetliť šport.

Na štvrtom mieste sa umiestnila pani učiteľka Jana Hlinková a vaše dôvody boli, že je milá a zábavná.

Na treťom mieste sa umiestnil pán učiteľ Erich Štaudinger, ktorý je podľa hlasujúcich najlepší triedny učiteľ.

Na druhom mieste sa umiestnil pán učiteľ Dominik Makva, jeden z dôvodov bol aj ten, že sa žiaci na jeho hodinách cítia príjemne.

Na prvom mieste sa umiestnila pani učiteľka Lesana Kmeťová, ktorá je podľa žiackych vyjadrení milá, zábavná a má úžasný krúžok.

Žiakmi zvoleného TOP pedagóga školy a aj učiteľa, ktorý získal od mesta titul Vynikajúci pedagóg, ocenilo mesto na mestských oslavách Dňa učiteľov dňa 24. marca 2023.



Ocenenie VYNIKAJÚCI PEDAGÓG získal Mgr. Ján Beránek (tréner našich úspešných basketbalistov) za prínos a prácu v oblasti výchovy a mimoškolskej činnosti s deťmi a mládežou. Každý rok organizuje letné kempy, streetbalové turnaje aj zápasy rodičov žiakov športových tried proti vlastným deťom. Je uznávaný pre odbornú zdatnosť, úspechy dosiahnuté so svojimi družstvami v basketbalových súťažiach a kreatívny prístup k práci.

TOP pedagóg, Mgr. Lesana Kmeťová, sa stala najobľúbenejšou učiteľkou v hlasovaní žiakov.

Pani učiteľka biológie pracuje v našej škole len od septembra 2022, no za tento krátky čas si získala sympatie mnohých žiakov hlavne vďaka zaujímavým aktivitám na hodinách biológie. Vyučuje prakticky, žiakom ukazuje pestrý život organizmov nielen pod kvalitným mikroskopom, ale i mimo neho na autentických preparátoch. Stará sa o dobré meno našej Zelenej školy a vedie viacero krúžkov. Najväčší záujem je o krúžok osteoarcheológie, na ktorom zasnávuje deti do tajov ľudských kostí, z ktorých dokáže takmer na počkanie určiť základné informácie o ich majiteľovi - pohlavie, vek, choroby, stravu, či veľa chodil, koľkokrát žena rodila, akú fyzickú prácu vykonával, čo ho bolelo, či sa mu zle dýchalo, aký bol vysoký, akú mal kapacitu mozgu a pod.

Chcete vedieť o novej pani učiteľke Lesane Kmeťovej viac? Tak listujte v našom Úsmeve ďalej!





TEST (ne)ZÁVISLOSTI

6.februára je Svetový deň bez mobilu. Tento deň vznikol pred viac ako 20 rokmi a slúži ako výstraha pre tých, ktorí trávajú denne veľa času jeho používaním.

Svetový deň bez mobilu si svet pripomína od roku 2001 a jeho cieľom je upozorniť na našu rastúcu závislosť od mobilných telefónov. Je preto dobré, ak ich aspoň na jeden deň dokážeme odložiť, napríklad aj preto, aby sme zistili, ako veľmi nám chýba, že ich nemôžeme pravidelne kontrolovať. Inak, počuli ste už slovo nomofóbia?... Je to strach z odlúčenia sa od mobilných telefónov. Máte ho občas aj vy alebo ste bez telefónu v pohode? My sme to zisťovali v škole v rámci výzvy Jeden deň bez mobilu. Každá trieda si mohla vo februári



vybrať 1 deň, kedy odloží telefóny na bezpečné miesto a celé vyučovanie ich žiaci nebudú kontrolovať.

Naša trieda 7. A si vybrala piatok 10.február. Ráno po príchode do triedy žiaci odovzdali svoje mobilné telefóny. Dvaja žiaci z triedy si svoj mobilný telefón nechali doma, ale ostatní ho pekne odovzdali. Nikto s tým nemal problém. Za triednou učiteľkou sme potom prišli s nápadom, či by sme si školské lavice nemohli spojiť do tvaru U, aby sme

v strede triedy uvoľnili priestor a počas prestávky v ňom spoločne trávili čas, napríklad rozprávaním sa. Triedna učiteľka súhlasila, keďže sme sa do výzvy zapojili na 100%. Cez prestávky sme vytvorili v strede triedy „vegetkruh“, zabavili sme sa v ňom, hrali spoločenské hry, diskutovali a vôbec sme nepotrebovali telefóny. Otázne ale je, koľko by nám takýto životný štýl v štýle viac priamej komunikácie a menej online sveta vydržal. ☺

A aké závery nám vyšli po skončení výzvy?

- 100% žiakov svoj mobil odovzdalo len v piatackých a šiestackých triedach, a v 7.A,
- čím vyšší ročník, tým menší počet odovzdaných telefónov,
- najvyššie ročníky najviac trpia potrebou kontrolovať svoj telefón aj v čase, keď im doň nepríde nič, čo by nepočkalo do popoludnia,
- žiaci si vďaka výzve našli cestu k sebe a viac komunikovali offline,
- celkovo na 2.stupni odovzdalo na 1 deň telefóny 70 % žiakov.



Len pre porovnanie a možno i zamyslenie, pred 4 rokmi sme v rámci školskej výzvy „Viem byť chvíľu bez mobilu“ odovzdávali mobily celý týždeň a úspešnosť bola nad 80%. Hm, nejako sme pol'avili, či???

Dotyk s históriou – deviataci v Osvienčime



Na hodinách dejepisu sa v poslednom ročníku ZŠ učíme o 2. svetovej vojne. Pán učiteľ Dominik Makva sa preto rozhodol, že nás zoberie na exkurziu do koncentračného tábora Auschwitz (Osvienčim), aby sme si hrôzy vojny vedeli lepšie predstaviť.

Cesta bola dlhá, ale stála za to. Keď sme prišli do tábora, bol to neopísateľný pocit. Uvedomovali sme si, že pred pár rokmi tu žili (ak sa dá hovoriť o skutočnom živote) ľudia poslaní na smrť. Kráčali sme popri koľajniciach, ktorými sem ako dobytok privádzali v nákladných vlakoch Židov. Prezreli sme si miestnosti, ktoré dýchali smrťou. Mohli sme v nich vidieť rôzne zachované predmety, napríklad topánky dospelých, ale aj detí, ktoré v tábore žili i umreli. Ďalej sme videli koberce vyrobené z ľudských vlasov. Vždy, keď prišli Židia do tábora a neposlali ich hneď na smrť, strihali ich nakrátko. A áno, aj ženy. Videli sme aj podpísané kufre, o ktorých si ľudia v nádeji mysleli, že ich dostanú cestu naspäť. Ďalšia miestnosť bola plná misiek, z ktorých jedli. Každý mal iba jednu, pre ktorú by bol schopný druhého aj zabiť. Ale medzi tie najhoršie časti prehliadky patrila miestnosť s fotkami ľudí - obetí. Každý jeden Žid tu bol odfotený s dátumom narodenia, dátumom, kedy prišiel do tábora, a nakoniec aj s dátumom, kedy zomrel.

Ďalšou časťou prehliadky, pri ktorej sme cítili úzkosť, bol dom, v ktorom zajatci spali. V jednej „posteli“ sa mohlo vyspať 8 - 10 žien, ktorých bežná váha bola okolo 25 - 30kg. Neboli to klasické postele, ale len drevené dosky uložené pri sebe. Takáto posteľ mala 3 poschodia. Hromadné „toalety“ už len dotvárali pocit absolútnej neludzosti, ktorý v nás tieto

priestory vyvolávali.

Naozaj to nebol najlepší pocit byť na mieste, o ktorom sme vedeli, že tu každý deň umierali ľudia, že sa tu na nich páchalo obrovské zlo, robili sa na nich pokusy či boli inak týraní. Na niektorých miestach sme naozaj cítili zlú energiu a nebolo to príjemné. Ale, myslím si, že to je presne cieľ návštevy koncentračného tábora



v Osvienčime. Pripomenúť si krutosť 2. svetovej vojny, uvedomiť si vojnové hrôzy a vážiť si, že dnes žijeme v mieri a slobode.

Ďakujeme pánovi učiteľovi za to, že sme aspoň časť z toho, o čom sme sa učili, mohli vidieť naživo. Ďakujeme za zážitok, ktorý v nás určite zanechal silný dojem.

PROJEKT ZOSUV PÔDY - utrpenie alebo zábava?



Tvorba projektu ZOSUV PÔDY bola, ako už prezrádza názov článku, tvrdý oriešok. Ale nepredbiehajte a poďme od začiatku.

Na hodine biológie sme dostali za úlohu vytvoriť prezentáciu. Ja so spolužiakmi sme sa ale rozhodli namiesto prezentácie spraviť 3D projekt. Ako tému projektu sme si vybrali zosuv pôdy, lebo nám prišla originálna a jednoduchá.

Do projektu sme sa zapojili traja kamaráti. Ja a ešte jeden kamarát sme chceli projekt spraviť vo veľkosti 80 cm x 80 cm, ale tretí člen nášho tímu povedal, že to bude vo veľkosti 80 cm x 150 cm a výškou 70 cm. Neprotestovali sme a začali sme postupovať podľa dohodnutých parametrov. Ale...to bol hneď prvý problém nášho (príliš veľkého) diela a odvtedy sa len a len kopili ďalšie, ktoré sme museli riešiť a prekonávať, aby sme všetko dotiahli do úspešného konca.

Spodnú podstavu projektu tvorila drevená doska, na ktorej boli prichytené polystyrény. Na

podstavu sme pripevnili vyrezané kusy polystyrénu, ktoré sme naukladali tak, aby tvorili hory. Následne sme začali vyrezávať a maľovať domy. Celkom nám to šlo, keď odrazu... Pokazila sa nám rezačka na polystyrén. Bolo ju treba opraviť, no nešlo to tak ľahko a rýchlo. Po jej oprave sme dorobili domy a hory. Prešiel pomaly mesiac od začiatku tvorby nášho 3D projektu. Popri školských povinnostiach sme sa mu nestíhali tak poriadne venovať, takže sa rodil pomalšie.



Druhá fáza tvorby, pokladanie modelovacej hmoty, bola robená metódou pokus-omyl. Zozáčiatku sme vôbec nevedeli, ako máme s hmotou pracovať, ale nakoniec dopadlo všetko dobre. A aj sme sa pri tom zabavili. Kým sme však prišli na správne „know how“, občas sme si aj poriadne zanadávali. Mysleli sme si, že to najhoršie už je za nami. Ale zase sme sa zmýlili a tešili sa predčasne. Hmota nám totiž začala po uschnutí pukať. Museli sme nedostatky opraviť, čo nebolo veľmi jednoduché. Pri oprave sme chytli také nervy, že sme po sebe začali kričať a navzájom si nadávať. Nebola to dobrá stratégia a nijako nám to nepomohlo. Ale aj tento problém sme



nakoniec prekonali.

Po opravách sme mohli začať maľovať hory aj miesta, kde sme neskôr plánovali vybudovať mesto, cestu, les a lúku. Keď sme domalovali tieto časti, ostávali nám už len maličkosti, a to poukladať na stavebnú plochu pripravené domčeky a vytvoriť z nich tak mesto, poprilipepať stromy a rozsypať umelú trávu. Až po tom, čo sme mali všetko hotové a zlepené do celku, sme si spomenuli na dve veci, ktoré sme zabudli spraviť. Jedna z nich bola rieka, ktorú sme už nakoniec ani nedotvorili, ale sme len zasypali koryto, v ktorom mala tiecť.

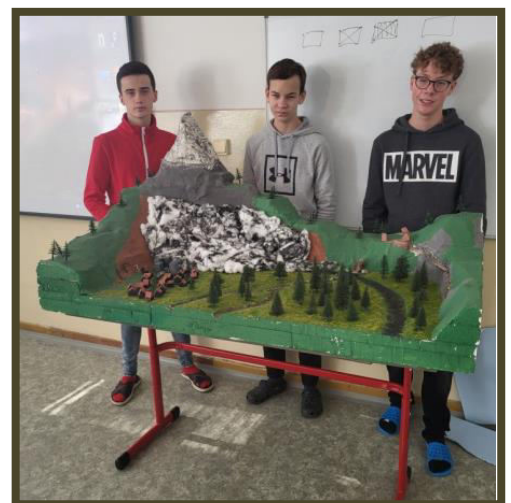
Druhá vec, na ktorú sme zabudli, bol samotný zosuv ☺. Preto išiel kamarát o siedmej večer ešte do obchodu kúpiť farbu a vatú, z ktorej sme ho potom dotvorili. Nakoniec sme celú maketu naložili do auta, v ktorom čakala na svoj veľký deň.

Práve v deň, keď sme projekt mali odovzdať, sa ale to auto ako naschvál nedalo naštartovať. Stavbu sme preto museli prehodiť do iného auta, ktoré ju úspešne prepravilo do školy.

Na biológii sme spoločne odprezentovali náš mega 3D projekt a boli sme radi, že už je koniec.

Na tomto projekte sme robili dokopy tri mesiace a posledné dni roboty už nám trochu aj preskakovalo. Ale, ako hovorí druhá časť nadpisu, nebolo to len utrpenie, ale aj zábava. Pri tejto úlohe bolo totiž veľa chvíľ, pri ktorých sme sa naozaj schuti nasmiali.

Projekt vytvorili: Benjamín Procházka, Kevin Turčan a Matúš Sluka.



TESTOVANIE 9 - pomoc, zbytočnosť alebo povinná jazda?

Tento článok by sme pokojne mohli nazvať aj povinným čítaním pre ôsmakov. Ide totiž o naše priame skúsenosti z T9, o prípravu a aj rady, ako ho zvládnuť čo najlepšie. A keďže už máme po ňom, dovolili sme si aj otvorene vyjadriť, čo si o testovaní myslíme. A tieto naše názory by zase mohli byť povinným čítaním pre ministerstvo školstva, aby aj tí, čo tie testy zostavujú, vedeli, ako ich vnímame my, obyčajní žiaci. Či?



Testovanie 9. ročníka je jednou zo skúšok, ktorými si musí prejsť každý deviatak. A keďže som tento rok v deviatom ročníku, týka sa to aj mňa.

Už na začiatku školského roku sa nám do rozvrhu pridali bonusové hodiny slovenského jazyka a matematiky. Okrem pridaných hodín sme od januára mohli chodiť aj na doučovanie, ktoré nám pani učiteľky ochotne poskytovali. Počas vyučovania sme riešili testy s úlohami podobnými alebo rovnakými ako na skutočnom testovaní. A samozrejme, doma sa každý mohol pripravovať samostatne.

Moja osobná príprava na testovanie nebola nijako zvláštna. Nezúčastňovala som sa ani na doučovaní, ani som sa doma samostatne nepripravovala. Všetko, čo som vedela, boli poznatky, ktoré som si zapamätala z vyučovacích hodín. A ani to nelutujem, pretože je to skúška, ktorá úplne zbytočne stresuje už i tak dosť vystresovaných žiakov. Ak testovanie pokazíš, nič sa nestane, nanajvýš budeš musieť písať prijímacie skúšky. To ale nevedí, prijímačky sú totiž len ďalšou životnou výzvou, ktorú musíš prekonať, ktorá ťa naučí niečo nové a posilní ťa.

Ráno v deň testu sme sa stretli v našej triede, odkiaľ nás naša triedna učiteľka odvieďa do vopred určených tried. So sebou sme si mohli zobrať kalkulačku a pomôcky na rysovanie, keďže ako prvú sme písali matematiku. V triedach sme dostali inštrukcie, ako máme vyplňať testy, a následne sme dostali 5 minút na ich prezretie. Aj keď som nebola vystresovaná, pamätám si, ako sa mi uľavilo, keď som očami prebehla úlohy. Všetko to boli úlohy, ktoré sme počítali na hodinách, a najlepšie na tom bolo to, že boli ľahké.

Po dopísaní testu sme sa vrátili do „oddychovej“ triedy a diskutovali o teste. Počula som spolužiakov rozprávať o tom, aké boli niektoré úlohy ťažké, o tom, aké boli ich odpovede. Vtedy som si myslela, že som test pokazila.

Po prestávke sme sa vrátili naspäť do tried na písanie druhého testu. Tu sme taktiež dostali inštruktáž a čas na prezretie testu. Test zo slovenčiny nebol až taký ľahký, no nebol ani taký ťažký, ako som predpokladala, že bude. Niektoré úlohy boli primitívne, no nad niektorými som sa musela pozastaviť a dlhšie rozmýšľať.

Keď som sa vrátila do triedy a opäť sme o testoch diskutovali, dozvedela som sa o prvej chybe, ktorú som urobila. Na otázku s odpoveďou „aforizmus“ som odpovedala prísloviem. Keď mi bola správna odpoveď zdôvodnená, cítila som sa hlúpo, nechápala som, ako som mohla spraviť takú hlúpu chybu. Síce ma to chvíľu trápilo, ale potom som si prestala robiť starosti. Jedna chyba, to predsa nie je koniec sveta.

Na ďalší deň som ostala prekvapená. Pani učiteľka slovenčiny nám totiž povedala neoficiálne výsledky testovania a podľa nich som

získala oveľa viac percent, ako som očakávala. 97%! Chyba, ktorá ma zamrzela, bola jedna jediná, ostatné odpovede som mala všetky správne. Na výsledok z matematiky som však musela čakať viac dní. Mala som síce predstavu, koľko by som mohla mať percent, no neodvážila som sa v to veľmi dúfať. Preto, keď som sa dozvedela, že podľa neoficiálnych výsledkov by som mohla mať 100%, bola som nadšená.

Natália Karcolová



Na testovanie T9 zo slovenčiny som sa pomaly začala pripravovať už na konci januára na doučovaní s pani učiteľkou Štupákovou. Doučovanie som nevynechala ani jedno, pretože som sa tam príjemne cítila, atmosféra bola uvoľnená a pani učiteľka nás vždy ponúkla čajom a nejakou maškrtou. Ale hlavný dôvod mojej zodpovednej prípravy na T9 bol, že som sa chcela vyhnúť prijímačkám. Takže skoro každý deň po vyučovaní som zavítala do triedy k pani učiteľke a spolu s ostatnými spolužiakmi sme si pri šálke čaju spravili nejaký test a odôvodnili sme si správne odpovede.

Ak mám povedať svoj celkový názor, test zo slovenčiny mi prišiel jednoduchší ako ten, čo mali deviataci minulý rok. To ale neznamená, že bol úplne jednoduchý. Niektoré úlohy boli náročnejšie a totálne nezmyselné, takže som pri nich strávila množstvo času. Ten som ale vykompenzovala jednoduchšími úlohami, ktoré mi šli jedna radosť. Moje pocity po dopísaní boli zmiešané, keďže jedni kamaráti tvrdili takú odpoveď a druhí zase inú. Našťastie to podľa predbežných neoficiálnych výsledkov vyzerá tak, že som oba testy napísala dobre a tým prijímačkám sa úspešne vyhnem.

Ninka Novotná

Moja príprava na testovanie 9 bola maximálna. Chodila som na doučovanie z matematiky a neskôr sa mi pridalo i doučovanie zo slovenčiny. Obe pani učiteľky nás pripravovali, ako najlepšie vedeli. Aj doma som spravila veľa cvičení a testov. Je pravda, že nie vždy sa mi chcelo, ale premočila som sa. Čo sa obsahu testov týka, niektoré úlohy sa mi zdali úplne nezmyselné, hlavne v slovenčine.

Test zo slovenčiny nebol príliš ťažký, ale bolo v ňom veľa chytákov. V deň, keď sme mali písať, som bola trochu v strese. Stres narastal s blížiacim sa testom. Ale keď som ho pred sebou konečne dostala, všetko zo mňa opadlo. V tej chvíli som si povedala, že si musím veriť, že to zvládnem a spravila som maximum, presne tak ako počas prípravy.

O pár dní som zistila neoficiálne výsledky. Spravila som úplne zbytočné chyby v teste zo slovenčiny, a to ma zamrzelo. Ale nie je to najhoršie.

Osobne si myslím, že toto T9 vôbec nie je potrebné k životu. Nemáme dosť toho učenia? Ešte nám aj týmto pridávajú. Dávnejšie generácie pred nami žiadne testy nepísali a prežili. No nič, už je to za mnou a ide sa ďalej. Už len zvládnuť prijímačky, talentovky a hurá oddych. Cez prázdniny si pri bazéne na T9 ani nespomeniem. Teda, dúfam :)



Simi Karová

Z testovania som bola dosť vystresovaná. S prípravou som začala dostatočne v predstihu, lebo som sa bála, že toho potom budem mať neskôr naraz veľa. Po vyučovaní som navštevovala doučovanie zo slovenčiny a na matematiku som sa pripravovala sama doma. Asi týždeň pred testom som videla slušný pokrok, čo mi zvýšilo sebavedomie. Chcela som dosiahnuť čo najlepší výsledok.

Typy úloh v testoch ma nijak nezaskočili. Všetko sme si prešli na doučovaní, takže ma nič neprekvapilo. Niektoré úlohy mi prišli až primitívne ľahké a hľadala som v nich niečo zložitejšie. Iné zase boli komplikovanejšie, no stačilo pochopiť text a zadanie a zložitost' sa vyparila.

Keď sme už mali po teste a späť sme si na hodinách prechádzali test, všetky úlohy mi prišli jednoduché a pri mojich chybách som sa chytala za hlavu.

Nemyslím si, že nám výsledky monitoru nejak ovplyvnia život. Môžu nám pomôcť dostať sa na strednú školu bez prijímačiek, no inak nám nijako do života nepomôžu.

Osobne si myslím, že som podala dostatočný výkon. Samozrejme, mohol byť aj lepší. Väčšinu chýb som robila len z nepozornosti a stresu, ktorý bol úplne zbytočný. Som rada, že som oba testy pravdepodobne napísala nad 80%. Nemusím sa toľko stresovať s prijímačkami. Teším sa, že už to mám za sebou.

Sofi Polakovičová

Na testovanie 9 som sa najviac pripravovala posledné 2 týždne, od januára nám pani učiteľky ponúkli aj doučovanie. Na doučovanie som chodila, keď som mohla, najviac zo slovenčiny, kde som občas bola aj 2-krát do týždňa. Doma som sa testovala menej, lebo väčšinu testov zo slovenčiny sme už robili v škole. Z matiky sa mi nejak nechcelo, ale tiež som si nejaké testy spravila. Všetko toto som robila, aby som T9 napísala čo najlepšie a nerobila prijímačky na SŠ.

V deň testovania som si aj celkom verila, že by som ho mohla napísať na 80%, ale chvíľu pred začiatkom som už pociťovala stres a tlak. Pri matike, ktorá bola prvá, som sa klepala ako od zimy, keď som pred sebou dostala materiály. Ale potom som sa pozrela na prvú stranu a vydýchla si, lebo som videla ľahké úlohy. Pri tých ďalších to už tak ale nebolo, a tak sa môj výdych zase premenil na hlboký nádych. Matematiku som odovzdala tesne pred uplynutím času.

Na slovenčine som už bola pokojnejšia, odpovede som celkom vedela. A tie, čo nie, som si len tipla.

Po dopísaní matiky a aj slovenčiny sme všetci frľali nad „hovadinami“, ktoré sme popisali. Keď sme si hovorili výsledky, vedela som, že výsledok bude na hranici 80%. Keď som doma potom pátrala po neoficiálnych odpovediach, lebo som chcela dopredu vedieť, koľko mám percent, len som si rukou trieskala o čelo.

Maťa Klátiková

Na T9 som sa snažila poriadne a poctivo pripraviť. Pani učiteľky nám pomáhali na hodinách, ale robili aj doučovania, aby nás čo najlepšie pripravili. Ale ja som nejaké testy robila aj doma. Pretože som chcela podať čo najlepší výkon.

Ráno pred T9 som bola ešte v pokoji, ale keď som prišla do školy, začala som byť nervóznejšia. S babami sme sa v triede ešte podporili, popriali si veľa šťastia a spoločne sme sa snažili ako tak sa upokojiť a nestresovať. Keď nás už ale odvedli do tried, kde sme mali písať, a videla som úlohy z matematiky, začala som byť opäť nervózna. Podobné úlohy sme síce s pani učiteľkou prešli, no ten adrenalín a strach, že to nestihnem, robil svoje. Porobila som úplne hlúpe chyby, no keď som ich chcela opraviť, už mi test pán učiteľ zoberal, lebo uplynul čas. Ostala som dosť rozhodená, ale snažila som sa na to nemyslieť a pripraviť sa na slovenčinu. Našťastie, keď som čítala texty v slovenčine, vydýchla som si, pretože boli jednoduché a vedela som, že to zvládnem lepšie než matiku.

O deň neskôr nám na hodinách pani učiteľky povedali predbežné výsledky. Zo slovenčiny som sa tešila, aj keď som to mohla napísať aj lepšie. Ale z výsledkov z matematiky ma skoro vykotilo a bola som veľmi sklamaná. Veď mne predsa matika ide, tak neviem, ako som to mohla tak pokaziť!

Testovanie je podľa mňa zbytočné, pretože sa nedá podľa neho určiť skutočný intelekt žiaka a každému predsa ide niečo iné. Ale aj tak som dúfala, že napíšem testy lepšie, aby ma zoberali na strednú bez prijímačiek. Ale tak, čo už, idem ďalej a verím, že prijímačky dopadnú lepšie.

Kiara Mikušová

Pani učiteľka biológie odporúča kefy Curaprox!

Je mladá, zanietaná, šikovná a cieľavedomá. V školskom roku 2022/2023 vyhrala žiaci anketu TOP učiteľ školy. Všetci ju poznajú ako pani učiteľku biológie a niektorí aj ako vedúcu krúžku osteoarheológie (s deťmi skúma staré kosti a spoločne z nich zisťujú informácie o ľuďoch, ktorým patrili). My sme však o nej chceli vedieť viac, preto sme pýtali. Odpovedá pani učiteľka Lesana Kmeťová.



Odkiaľ pochádzate?

P. učiteľka: Narodila som sa v Ružomberku, v ktorom som aj vyrastala a taktiež vyštudovala základnú a strednú školu. A teraz bývam 3. rok vo Zvolene, presťahovala som sa tam za priateľom.

Keďže ste spomínali, kde ste študovali, vedeli by ste nám povedať, ktoré školy ste absolvovali?

P. učiteľka: Ako som už hovorila, na základnú som chodila do Ružomberka a po jej skončení som študovala na štátnom gymnáziu, tiež v Ružomberku. Vysokú školu som absolvovala v Nitre, študovala som učiteľstvo biológie a občianskej náuky. Po štátniciach som si dorobila externe certifikát z osteoarheológie na Leiden University v Holandsku.

Rozmýšľali ste niekedy v detstve nad tým, že by ste boli pani učiteľkou?

P. učiteľka: Nie. Vedela som, že chcem robiť niečo s biológiou, ale nevedela som čo. Mala som aj myšlienku ísť na medicínu, veľmi by ma bavilo robiť na patológii, no boli tam prijímacie skúšky z matematiky a na to som si netrúfla. Dnes to trochu aj ľutujem. A vtedy za mnou prišiel môj profesor biológie na strednej škole a spýtal sa ma, prečo nejdem študovať učiteľstvo. Keďže možnosť prihlásiť sa na vysokú školu už pomaly končila, rozhodla som sa, že to skúsim a podala som si prihlášku. V tom čase burzy vysokých škôl veľmi nefungovali, nevedela som preto, že existuje niečo ako antropológia, urgentná medicína a podobne. Vy mladí máte veľké šťastie, že máte omnoho viac možností.



Prečo ste sa nakoniec rozhodli ísť učiť?

P. učiteľka: Chcem, aby moje poznatky o kostiach neostali nevyužitú, keď ich naučím ďalšiu generáciu ľudí, tá ich môže šíriť a dotiahne to hádam ďalej ako ja.

Keby ste si teraz mohli vybrať školu, na ktorú by ste išli, zmenilo by sa Vaše rozhodnutie?

P. učiteľka: Určite áno, išla by som na vysokú školu študovať antropológiu, pretože teraz viem, že taký odbor existuje. Alebo by som šla študovať archeológiu, možno medicínu. Chcela by som robiť niečo s ľuďmi, no ideálne skôr s tými mŕtvymi, takže na učiteľstvo by som znova nešla (*smiech*).

Čo Vás zaujalo na osteoarheológii alebo celkovo na kostiach?

P. učiteľka: Je úžasné vedieť a robiť niečo, čo robí možno 20 ľudí na Slovensku. Každá kostra rozpráva jedinečný príbeh, ten mŕtvym vám povie všetko o svojom živote okrem mena a priezviska.

Ako ste sa dostali k osteoarheológii?

P. učiteľka: Na vysokej škole sme mali predmet antropológia, na ktorom sa učí o kostiach a svaloch. Učiteľ, ktorý bol bioarheológ, nám doniesol na hodinu kosti, dokonca sme v tej učebni mali kostry aj vo vitrínach. Ako som mala prvýkrát v rukách lebku, prišiel zlom a ja už som vedela, že toto musím robiť! Potom sa začal kolotoč hľadania niekoho, kto by ma do skúmania kostí zasvätil. Cez rôznych učiteľov som sa dostala k pani profesorky Vondrákovej, ktorá mi umožnila písať z kostí diplomovku (záverečnú prácu na konci vysokoškolského štúdia). Začiatky boli tvrdé, za týždeň som musela prečítať asi 7 kníh, každá po 300 strán. Povedala mi, že budem potiť krv, ale ja som ju potiť chcela a stále chcem. Keby skúmanie kostí bolo ľahké, robí to každý. Potom mi dala poskladať prvú kostru, aby si ma vyskúšala. To bola hrôza - panva naopak, kľúčne kosti naopak. © Dnes sa na tom smejem, ale vtedy som sa prepadala od hanby pod zem. Potom prišiel covid a ja som nemala prístup ku kostiam, začala som teda chodiť do jednej opustenej krypty, kde je asi 400 kostier ľudí. Tam som si ich skladala, učila sa na nich. Neskôr pani profesorka usúdila, že potrebujem väčší priestor, a tak ma poslala do Archeologického ústavu Slovenskej akadémie vied na internú stáž. To bola paráda! Tam mali toľko kostier, že o krabice s nimi som doslova zakopávala. Ujala sa ma nová pani školiteľka. Prvú kostru som skladala tri hodiny, a keď som vedela, že mám pred sebou ešte celé pohrebisko, bolo mi do plaču. Nevedela som, ako to idem stihnúť. Chodila som tam, keď som mala voľné hodiny alebo pred školou, niekedy aj po škole. Kým moji spolužiaci chodili pomedzi prednášky na kavičky alebo ešte vospávali z nočného záťahu na bary, ja som dávala dokopy niečie kusy lebky alebo som triedila troch ľudí z jedného hrobu. Aj také to tam bolo. Robila som úmrtnostné karty, určovala som pohlavie, vek, choroby, koľkokrát žena rodila, zubné záznamy a iné. Všetko toto učím deti aj na svojom krúžku. Verím, že to v živote dotiahnu ďalej ako ja. Okrem tohto som bola ešte aj na vedeckej konferencii, kde som rozprávala, ako bakteriálne ochorenia (syfilis, lepra, tuberkulóza) rozožierajú kosti. Mala som v rukách kosti najrôznejších ľudí - od novorodenca až po 80-ročných. Dnes neskladám kostru tri hodiny, ale desať minút, ale aj tak mám stále pocit, že o tom vlastne dokopy nič neviem. Boli to najkrajšie časy môjho života a veľmi mi chýbajú. Odkedy som mala prvýkrát kosti v ruke, pravidelne sa mi o nich sníva.



Aké pohrebiská ste skúmali?

P. učiteľka: Robila som pohrebisko v Štúrove, v ktorom bolo 174 ľudí, spracovala som aj pohrebisko Želovce so 887 ľuďmi, Veľký Meder, tam bolo 116 ľudí a Valaliky - Všetehsvätých s 98 ľuďmi. Toto boli všetko pohrebiská približne z 5. storočia. Mala som aj pár kostier z 19. storočia, tam boli konečne aj deti. Naposledy som skladala dedinčanov asi zo 14. storočia. Rukami mi prešlo približne 100 ľudí, paleodemograficky som spracovala okolo 1 300 mŕtvych (to znamená, že som zisťovala, koľko rokov sa v tej oblasti vtedy ľudia dožívali). Niekedy mi napíšu ľudia, že našli nejakú kosť. A chcú vedieť, či to je ľudská alebo zvieracia. A niekedy sú to vážne aj ľudské kosti.

Máte nejakú špeciálnu zaujímavosť z Vašej stáže v Archeologickom ústave SAV?

P. učiteľka: V rámci mojej stáže som umývala aj kosti, ktoré boli ešte z obdobia 2000 rokov pred Kristom. Priviezli mi ich do archeologického ústavu a ja som ich umývala Curaprox kefkami (*smiech*) a následne sušila.

Curaprox kefkami???

P. učiteľka: Áno, ja sama si nimi čistím zuby, sú super a aj kosti sa z nich radujú, lebo z nich krásne dostanú hlinu preč. **ODPORÚČA 9 KOSTÍ Z 10!** (*smiech*).



Máte aj nejaké iné záľuby okrem kostí?

P. učiteľka: Veľkú časť môjho času pohltí šport – 5x do týždňa cvičím v posilňovni, v lete sa potápam na voľný nádych, korčuľujem, plávam, lyžujem, chodím na huby, jazdím na koni, keďže moji rodičia chovajú celý život kone, kedysi som aj behávala, no to už nerobím. Na strednej som bola v športovej triede, hrávala som vybíjanú a bedminton. So športom súvisí jedna vtipná príhoda - raz som robila výpady a vyskočilo mi pri tom črevo. A tak som si ho sama zasunula naspäť. Lebo, keď viete anatómiu tela, tak aj viete, kam to črevo znova dať. Potom som išla na pohotovosť, kde sa ma pýtali, ako som si ho tam vrátila naspäť. No a teraz mám v karte napísané, že pacientka si sama zreponovala (vnorila späť) črevo. (*smiech*) Okrem toho čítam veľa kníh, všetko je to vedecká literatúra týkajúca sa kostí, chorôb, histórie a pod. V slovenčine takéto knihy neexistujú, takže všetko pekne v angličtine. Ešte by som doplnila, že som vášnivý cestovateľ, mám prejdených zatiaľ 15 rôznych krajín, niektoré z nich aj viackrát. Poslednou záľubou, čo spomeniem, je pestovanie exotických rastlín, mám ich v byte veľmi veľa a sama si ich množím.

Majú Vaše kostry nejaké mená?

P. učiteľka: Mám jednu, o ktorej viem aj, komu patrila. Volá sa Augustína, má 80 rokov a pochádza z Maďarska. Ostatné mená nemajú.



Počuli sme, že máte niekoho v rodine, kto sa tiež zaoberá kosťami, je to pravda?

P. učiteľka: Môj brat presedlal z onkológie na koronera, čiže je obhliadač mŕtvol, no a mama zbiera zvieracie kosti, kedysi aj spolupracovala s archeológmi na vykopávkach v jaskyni. My s bratom sme v tomto boli „jasní“ už od mala, pamätám si, ako sme sa ako deti chodili pozerat' do okna márnice, veľmi sme chceli vidieť mŕtveho človeka. Raz sme susedovi vykopali zo zeme pochovaného psa, chceli sme vidieť rozkladný proces. No a môj dedko z matinej strany riešil na kriminálke prípady s vraždami.

Aké máte ďalšie životné ciele?

P. učiteľka: Chcela by som si urobiť doktorát (vyšší titul), ideálne z antropológie (náuka o človeku), no na Slovensku takéto možnosti neexistujú, celkovo antropológov ubúda a počty sa nedopĺňajú. Už jedna takéto snaha bola, mala som vypracovaný rámcový projekt k vedeckej práci

o ľudských kostiach, no nenašli mi žiadneho školiteľa. V lete mám v pláne externe si urobiť certifikát z forenznej antropológie (identifikácia ľudských pozostatkov po kriminálnom čine a identifikácia mŕtvol) na Durham University vo Veľkej Británii. Nevylučujem, že raz odídem žiť do zahraničia, to isté urobil aj môj brat.

Máte nejaké záverečné posolstvo, ktoré by ste chceli odkázať žiakom?

P. učiteľka: Učte sa jazyky a bežte do sveta, máte toľko možností, že by bola škoda ich nevyužiť. Buďte disciplinovaní a makajte na sebe, oddychovať budete v hrobe (ak vás nebudem mať na stole). (*smiech*)

Ďakujeme za rozhovor.

Lillian Zemanová, Tamara Partlová, 8. ročník

SVET RECITÁTORIEK

Učiť sa básne či celé dlhé texty naspamäť nie je pre každého. Deti, ktoré chcú recitovať a neboja sa prezentovať svoje zručnosti pred porotou, je menej a menej. Ešte stále sa však nájdu žiaci, ktorým recitácia prináša potešenie. A niekedy aj krásny úspech.



Na konci februára sa konalo školské kolo recitačnej súťaže Hviezdoslavov Kubín. Každý rok je to v poradí druhá recitačná súťaž. Tou prvou je súťaž v prednese povestí s názvom Šaliansky Matko, kde sa Olivka podarilo umiestniť sa v okresnom kole na parádnom 2.mieste. Po tomto úspechu sme sa obe začali pripravovať na Hviezdoslavov Kubín.

Najskôr sme sa zúčastnili na triednom kole, z ktorého najlepšie prednesené ukážky postúpili do školského kola. Keďže sme sestry, s domácou prípravou sme si pomáhali. Práve tieto prozaické ukážky boli pre nás jednoduchšie na zapamätanie ako iné. Navzájom sme sa skúšali a dávali si rady, ako vylepšiť náš prejav. Próza sa nám celkovo prednáša ľahšie ako poézia, lebo jej obsah - dej je ľahšie pochopiteľný a vieme sa doň viac vcítiť.

Atmosféra počas školského kola bola uvoľnená a veľmi priateľská. Vďaka super kolektívu recitátorov sa súťaž niesla v naozaj dobrom duchu. Vzájomne sme sa počúvali, podporovali sa, inšpirovali sme sa jeden druhým a počas prestávky sme sa všetci spolu smiali, rozprávali sa o dojmach aj kiksoch a držali si palce.



S našim výkonom v školskom kole sme boli celkom spokojné, ale vždy sa dá niečo vylepšiť alebo zdokonaľiť. Najväčší problém nám robila artikulácia, prehĺtanie slov a stres. Určite nás ešte čaká dlhá cesta, kým sa dostaneme na našu najlepšiu možnú úroveň. Ale my chceme a budeme na sebe naďalej pracovať.

Tento rok bola konkurencia v školskom kole veľmi silná a súťažiacich delili od seba len minimálne rozdiely. Porota nakoniec rozhodla o našom konečnom umiestnení. Obe sme skončili na prvom mieste a postúpili sme do okresného kola. Spolu s nami ešte so svojou poéziou postúpila na okres aj Evka Wágnerová z 8. C. Tam sa nám však v tordej konkurencii už nepodarilo presadiť. Chvilkový smútok však vystriedala ďalšia radosť, keď sa nám

v regionálnej súťaži ženských recitátoriek Malá Vansovej Lomnička podarilo vybojovať 2. a 3. miesto.

Kika a Olivka Vicianové. 6. a 8. ročník



Som si istá, že o recitačnej súťaži Hviezdoslavov Kubín ste už počuli. Nikdy som sa neodvážila zapojiť, ale tento rok som sa rozhodla, že to predsa len skúsím. V školskom kole súťaže sa predstavilo 12 žiakov druhého stupňa. Boli sme rozdelení do dvoch kategórií. Ja som súťažila v tretej kategórii, ktorá sa skladala zo žiakov 7.-9. ročníka a žiaci 5. - 6. ročníka boli zaradení do druhej kategórie.

Veľmi som sa obávala, aké to bude. Teraz už môžem s istotou povedať, že to vôbec nebolo také desivé, ako som si predstavovala. Naopak! Trieda, v ktorej sme recitovali, bola naplnená podporou, priateľstvom a smiechom. Aj pani učiteľky v porote boli veľmi milé a ohľaduplné pri prednášaní našich ukážok. Je samozrejmé, že niekomu sem-tam vypadol text alebo sa mu poplietol jazyk. No myslím si, že sme všetci spravili diery do sveta. Teda, aspoň do toho svojho. Vo svojej kategórii som nakoniec vo svojej recitačnej premiére skončila na krásnom 2. mieste. Určite mi to dodalo silu, aby som skúsila aj iné súťaže a olympiády, do ktorých som sa predtým bála zapojiť. Dúfam, že sa niekde stretnem aj s vami. Za vyskúšanie predsa nič nedáte, či?

Tami Partlová, 8. ročník

Konečne sa po rokoch podarilo opäť zorganizovať recitačnú súťaž Hviezdoslavov Kubín, kde sa ukázalo, akých šikovných žiakov máme v našej škole. Každý sa poctivo pripravoval už týždne dopredu a naozaj to stálo za to. Myslím, že každému jeho text "sadol" a naozaj sa v ňom našiel. Ukázali sa tu známe tváre, ktoré súťažia pravidelne, ako napríklad sestry Kika a Olivka Vicianové. Milo prekvapila aj Evka Wágnerová s poéziou od Miroslava Válka, ktorá v jej podaní nemala chybu! Všetky ukážky boli veľmi zaujímavé a príjemné na počúvanie.

Učenie, skúšanie aj samotné školské kolo súťaže boli dosť zábavné. Nielen somarinami, ktoré sme občas vyprodukovali neúmyselnou zamenou slov v texte, ale aj vďaka pohodovej atmosfére počas súťaže. A samozrejme, kto by nedal zo seba maximum za jednotku zo slovenčiny a ešte aj sladkú odmenu?!

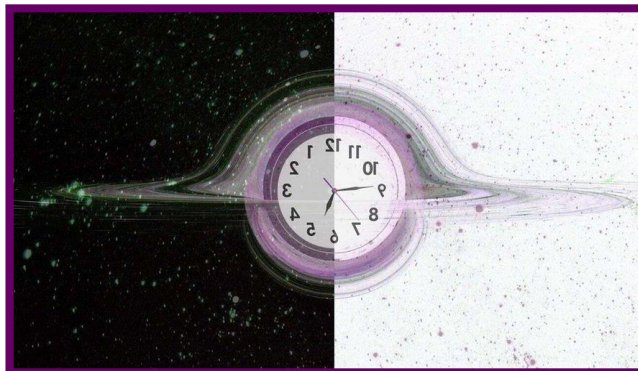
Lilly Zemanová, 8. ročník

SVET FANTÁZIE

Keď pani učiteľka Štupáková na hodine literatúry vyhlási tvorivú úlohu, je to vždy šanca získať dobrú známku. Úlohy sú dobrovoľné, kto chce, tvorí, získava nové zručnosti a zlepšuje sa. Stačí povoliť uzdu fantázii a hneď je na svete básnička alebo próza. Posledná tvorivá úloha v našej triede znela:

NAPÍŠ KRÁTKY PRÍBEH O TOM, AKO BY VYZERAL TVOJ ŽIVOT, KEBY SI VEDEL OVLÁDAŤ ČAS.

ČASOVÝ GOMBÍK



Je nedeľa večer a ja akurát rozmýšľam, aké úžasné by bolo, keby som niektoré veci v mojom živote vedela spomaliť. Napríklad ako dnes, keď som si vychutnávala západ slnka na streche s mojimi kamarátkami. Vtom do izby vtrhol môj 5-ročný mladší brat Leo a všetky myšlienky sa mi stratili. Teraz som dokázala akurát myslieť na to, čo zas vyvedie.

Na ďalší deň som sa veľmi netešila, lebo je pondelok a čaká ma písomka z matiky. Neskôr prišla naša mamina uložiť Lea a mne popriať dobrú noc. Museli sme ísť skôr spať, aby sme boli na pondelok vyspatí, no, ako zvyčajne, mne sa zaspáť nedalo. Každý večer pred písomkou mám strach a stres, že niečo pokazím, aj keď viem, že som všetko naučená. Napokon som však zaspala.

Ráno mi zazvonil agresívny budík, z ktorého vždy chytám infarkt. Keď som ho išla vypnúť, na nočnom stolíku som vedľa neho zbadala ležať zvláštny gombík. Napadlo mi, či mi ho tam náhodou nadržanom nepoložil Leo. Ale on vstal presne tak isto ako ja. Zvláštne.

Zoberiem gombík do ruky a poobzerám si ho. Potom ho otočím doprava. WOW!!! A odrazu som už čakala vonku na autobusovej zastávke, nachystaná a pobalená do školy. Hneď mi prebehli hlavou moje včerajšie myšlienky. Gombík som si schovala do tašky a nastúpila do autobusu.

Keď som prišla do školy, stretla som Miu (moju najlepšiu kamošku), ako ide zo šatne do triedy. Tak sme išli spolu. Nachystala som si veci na prvú hodinu a išla som za Miou pokecať o víkend. Keď zazvonilo, išla som na svoje miesto a čakala na príchod učiteľa. Prvých päť minút hodiny dejepisu mi stačilo až-až a napadlo mi, že vyskúšam gombík, nech mi pomôže skôr, ako na hodine zaspím (keďže v noci sa mi zaspáť nedalo). Nie je klamstvo, že dejepis v láske moc nemám. Otočila som gombíkom doprava a aha! Dejepis bol fuč a už bola 1. prestávka.

Cez prestávku prišla za mnou Mia a pýtala sa ma na gombík. Chvíľu som rozmýšľala, či jej to poviem, ale nakoniec som jej všetko vyzradila, lebo som si uvedomila, že najkamoške klamať nemôžem. Vyvalila na mňa oči, neverila tomu. Potom sa ale opýtala, či si môže gombík na jednu hodinu požičať. Nebola som s tým moc stotožnená, ale veď, čo by sa mohlo stať? Verím jej. Vysvetlila som jej, ako gombík funguje, a upozornila ju, nech gombík nikto neuvidí.

Začala druhá hodina, teda fyzika. Ó, áno, tá hodina, ktorú skoro nikto nemá rád. Ale dá sa zvládnuť, aj keby som ju gombíkom najradšej preskočila. Keď zazvonilo na prestávku, hneď za mnou pricupkala Mia s radosťou, že takú rýchlu fyziku ešte nemala a že ten gombík je super vecička.

Ďalšiu hodinu mala byť matika. Hmm, písomka z matiky. Tak mi napadlo, že by sme ten gombík mohli pootočiť do druhej strany. Čas by možno išiel nie rýchlejšie, ale naopak, pomalšie a na písomku by sme mali viac času! So svojou myšlienkou som sa podelila s Miou. Obe sme naraz pootočili gombíkom doľava, aby sa čas spomalil aj mne, aj jej. A zázrak, fungovalo to! Keď sme dopísali písomku, mali sme obe dobrý pocit, lebo sme sa nemuseli naháňať.

A takto to išlo ďalej. Prestávky sme si gombíkom vždy spomaľovali, aby sme mohli viac času prekecať a predmety ako fyziku, matiku, dejepis sme zase zrýchľovali. Fungovali sme takto celé dni, týždne a mesiace.

Až jedného dňa... niečo sa stalo. Nevedela som nájsť gombík. Okamžite som volala Mii, či ho nemá ona. Ale, vraj nie. Keď sme dotelefonovali, pozrela som sa z okna na brata, ako sa hrá na pieskovisku. A vtom zbadám, že drží v ruke gombík. Okamžite ma oblihal pot a začala som stresovať. Čo ak niečo pokazí, čo ak priveľmi zrýchli svoj čas, až bude starý dedko o paličke...? Hneď som sa rozbehla von za ním, aby som mu gombík zobrala.



Keď som však dobehla k pieskovisku, už tam nebol. V diaľke som ho videla utekať s gombíkom v ruke po chodníku k jeho kamarátovi Peťovi. Rozbehla som sa za ním a po chvíli som ho dobehla. Zobrala som mu gombík a nechala som ho ísť za Peťom, ako mal v pláne. Cestou domov som premýšľala nad poslednými mesiacmi s gombíkom a uvedomila som si, ako mi vďaka nemu život uniká pomedzi prsty. Ako mi veľmi ovplyvnil život. So svojimi myšlienkami som sa podelila s Miou a plne so mnou súhlasila. Navrhla, aby sme gombík zničili a ja som súhlasila.

Na ďalší deň sme gombík položili na zem a hodili naň ťažký kameň. Rozbitý sme ho vzali domov, preventívne sme ho ešte hodili do sadry a spolu so sadrou zakopali hlboko do zeme, nech nenarobí iným ľuďom zle.

Život bez gombíka je oveľa lepší, aj keď musím trpieť tie nudné hodiny dejepisu a riešiť náročné matematické príklady. Ale, život predsa nemôže byť len ľahký, nie? ☺

MEDZINÁRODNÝ BASKETBALOVÝ TURNAJ V HANDLOVEJ!

Po dvoch turnajoch stredoeurópskej ligy mládeže (CEYBL), ktoré sa konali v zahraničí, sme mali turnaj aj doma, v Handlovej. Konal sa 17. – 19. 02. 2023 v handlovskej športovej hale. A zúčastnili sa na ňom tieto družstvá: Nymburk, Děčín, a Sokol pražský z Českej republiky, BBLZ – Reach the top z Rakúska a Zielona Gora z Poľska. Boli to silné družstvá, v tabuľke tímov boli na prvých miestach. Vedeli sme, že vyhrať bude ťažké, ale aj tak sme do turnaja nastúpili s veľkým odhodlaním a nasadením. Zápasy sme odohrali pred plnou športovou halou, prišli nás povzbudiť školy aj obyvatelia Handlovej. Bola to super atmosféra, ale na druhej strane nás to aj trochu znervózňovalo, lebo sme na to neboli zvyknutí. Bohužiaľ, ani jeden zápas sa nám nepodarilo vyhrať. V polovici turnaja sa navyše zranil Vladimír Palatický, jeden z našich najlepších hráčov, čo nás veľmi oslabilo.

Aj keď sme žiadny zápas nevyhrali, turnaj nám dal veľa skúseností do ďalších zápasov. Hrať proti basketbalovým akadémiám a výberom hráčov z iných krajín je určite dobrá basketbalová škola.

Výsledky našich zápasov:

ŠBK Handlová	Válečníci Děčín	49:61
ŠBK Handlová	BA Nymburk	44:77
ŠBK Handlová	SKM Zastal Zielona Góra	45:77
ŠBK Handlová	Sokol Pražský	44:62
ŠBK Handlová	BBLZ - Reach the Top	42:57



Konečné poradie turnaja:

1. Válečníci Děčín (Česká republika)
2. BBLZ - Reach the Top (Rakúsko)
3. Sokol Pražský (Česká republika)
4. BA Nymburk (Česká republika)
5. SKM Zastal Zielona Góra (Poľsko)
6. ŠBK Handlová (Slovensko)

Do All star tímu najlepších 5 hráčov turnaja sa prebojoval náš spoluhráč Tobias Chudý.

Najlepším strelcom turnaja sa stal tiež náš spoluhráč Kristián Kúdela, ktorý nastrielal 99 bodov, čo je takmer 20 bodov na zápas.

Vratko Štupák, 7. ročník, hráč U14

A čo hovoria na turnaj naši hráči U 14?

Handlovský turnaj CEYBL nám dal veľmi veľa. Nabrali sme nové skúsenosti, videli sme, ako sa hrá basketbal v Česku, Poľsku, Nemecku, Rakúsku, spoznali sme nových kamarátov a ešte viac sme sa zomkli ako tím. Na zápasy sme sa zodpovedne pripravovali niekoľko týždňov. Turnaj bol pre nás psychicky aj fyzicky veľmi náročný. Psychicky preto, lebo sme hrali pred plnou halou domácich fanúšikov a očakávania boli minimálne také ako pri predošlých turnajoch. A fyzicky preto, lebo sa u nás zišlo prvých 6 tímov z tabuľky a

naozaj do každého zápasu bolo treba nastúpiť so 100% nasadením. Do finále CEYBL postupuje prvých 6 tímov, kam sa nám, bohužiaľ, po našich prehrách nepodarilo prebojovať. Ale my sa nevzdávame a budeme trénovať ešte tvrdšie ako doteraz a ukážeme, čo v nás je. Ak dostaneme šancu aj o rok zúčastniť sa na tomto medzinárodnom turnaji, veríme, že vyhráme a znova zviditeľníme naše malé mestečko vo veľkom svete basketbalu. Lebo my máme radi basketbal a hráme ho srdcom. **SME PREDSA JEDEN TÍM - SME ŠBK !!!**



Ja ako kapitán družstva sa chcem za náš tím poďakovať trénerovi, že sme sa mohli zúčastniť na tomto úžasnom turnaji, sponzorom, lebo bez nich by turnaj nebolo možné uskutočniť, dobrovoľníkom z

našej školy za pomoc na turnaji a všetkým rodičom a Handlovčanom za ich podporu. Ďakujem.

Kristián Kúdela, 8. ročník, hráč U14

Na turnaj sme sa pripravovali hneď po príchode z turnaja v Nymburku (v novembri 2022). Týždeň pred turnajom sme začali trénovať v športovej hale (inak trénujeme v telocvični školy), aby sme si zvykli na prostredie. Stanovili sme si vyhrať minimálne jeden zápas. Vedeli sme totiž, že nás čakajú najsilnejší súper z celej súťaže. Turnaj sme si mali ale v prvom rade užiť. Keby sa nám podarilo vyhrať zápas aspoň proti Nymburku, postúpili by sme do veľkého finále do Poľska medzi 6 najlepších tímov súťaže.

Prvé dva zápasy proti Děčínu a Nymburku sme hrali hrozne, nehrali sme kolektívnu hru, hrali sme na dvoch hráčov, čo súper očakával, preto sa na nás pripravil. Ale potom prišli ešte aj horšie veci. V zápase proti Zielonej Gore sa zranil Vlado Palatický, náš kľúčový hráč. Na náš výkon sa tréner snažil reagovať v rámci možností. Z posledných síl nás chcel motivovať a povzbudzovať.

Môj osobný výkon bol podľa mňa hrozný, hral som asi svoje najhoršie zápasy. Nesústredil som sa na hru a najhoršie bolo, že som nebojoval a bál som sa súpera.

Ako tím sme boli spokojní najviac s posledným

zápasom proti rakúskemu tímu, kedy sme hrali kolektívne a svoju hru, ale na výhru to aj tak nestačilo.

Z turnaja som si odniesol dravosť, myslenie a nebát



sa súpera. Najviac by som sa chcel poďakovať rodičom, že boli pri nás aj v najhorších situáciách, že nám dodávali silu a podporovali nás.

Samuel Ofčák, 7. ročník, hráč U14

Koncom marca však do ŠBK prišla správa, že niektoré tímy z rôznych dôvodov nemôžu hrať finálový turnaj CEYBL v Zielonej Gore (Poľsko) a miesto nich sa ho môže zúčastniť náš tím! Jasné, že sme chceli ísť, aj keď sme vedeli, že prísť medzi špičkové tímy z pozície náhradníka je veľká odvaha. Chceli sme však absolvovať ďalší kvalitný turnaj, aby sme nabrali nové skúsenosti, a tak sme na finále predsa len vycestovali. Z piatich družstiev sme nakoniec obsadili 4. miesto, keď sa nám veľmi tesne podarilo poraziť len tím BBLZ - Reach the Top z Rakúska. Ten tím, ktorý na turnaji v Handlovej skončil na 2.mieste. Na turnaji sme si uvedomili

nielen svoje zlepšenie, ale získali sme mnoho nových skúseností a zručností, ktoré môžeme využiť vo finále našej slovenskej basketbalovej ligy U14, ktoré nás čaká v júni.



LOGO PRE CENTRUM VOL'NÉHO ČASU HANDLOVÁ

Naša redaktorka Kresbička si tentokrát vzala na „štetec“ trošku netradičnú tému - vytvoriť logo pre Centrum voľného času Handlová. Kreatívne a vystihujúce činnosť a atmosféru centra. Úloha to veru nebola ľahká. Naši šikovní žiaci pod vedením pani učiteľky Beáty Markovej však nepoznajú „nedá sa, neviem, nechcem“. Do každej výzvy sa pustia naplno a my ostatní potom až ústa otvárame, keď vidíme, čo naši malí umelci dokážu. Vymyslené logá sme poslali do centra a teraz si už len počkáme na to úplne nové, oficiálne. Uvidíme, či bude inšpirované práve týmito našimi krásnymi návrhmi.



POZOR HLADÁME NOVÉ LOGO!

CVC CHCE ZMENU!

- si kreatívny?
- ovládaš grafické programy?
- chceš nám pomôcť?

Tak nám navrhni nové logo!
a pomôž nám zmeniť identitu.

SVOJE NÁVRHY POSIELAJ NA MAIL
cvchandlova@gmail.com
do 15.2.2023
VIAC INFO NA TEL. ČÍSLE
+421 908 916 329

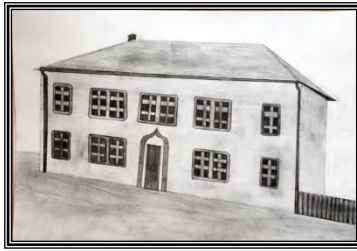
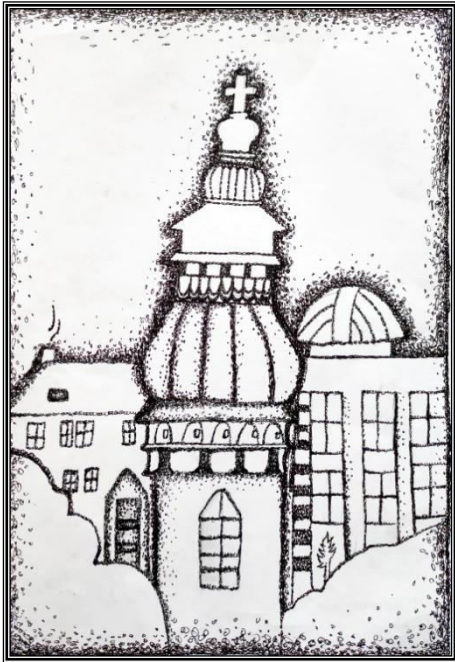


NAŠE NÁVRHY

Náš knižnica má

100 rokov

Ďalšou úlohou pre mladých výtvarníkov bolo výtvarné stvárnenie knižnice pri príležitosti 100. výročia jej založenia. Nič bližšie určené žiaci nemali, takže sa mohli nechať ťahať vlastnou fantáziou. Niektorí nakreslili jej vonkajší vzhľad, iní ju vyobrazili zvnútra. Niektorí nakreslili jej terajšiu podobu, iní zase siahli po jej histórii. Vznikli tak naozaj rozmanité diela, z ktorých každé knižnicu určite potešilo. Verím, že vás tiež.

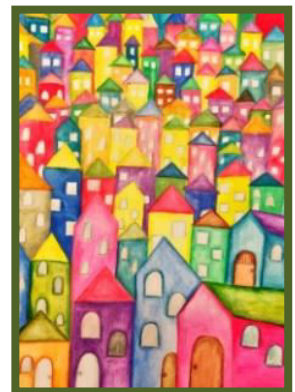
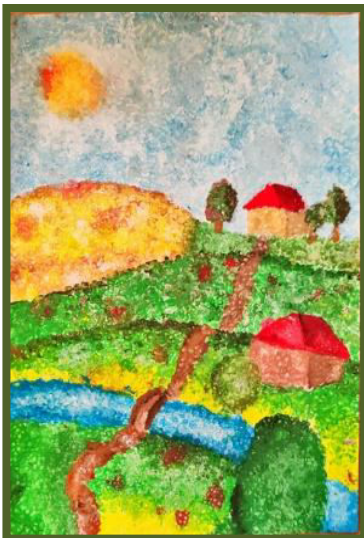


Príroda očami detí

Tradičná súťaž Príroda očami detí aj tento rok dovolila našim umelcom, aby krásy prírody namaľovali podľa seba. Využili ľubovoľné motívy i techniky a vytvorili krásne diela. Tri z nich získali popredné ocenenia, ale všetky určite potešili návštevníkov výstavy Príroda očami detí, ktorá bola v marci a apríli v dome kultúry a mohla si ju pozrieť široká verejnosť.



Príroda očami detí



Mission complited!



Postup do 2. levelu!



Do boja, absolventi!

Úsmev č.2 – 2022/2023 obsahovo a graficky pripravili:

Šéfredaktorka: Ivka Fukasová

Redaktori a prispievatelia:

Adrika Srnková, Simi Karová, Lillian Zemanová, Tami Partlová, Oli a Kika Vicianové, Kevin Turčan, Vratko Štupák, Samuel Ofčák, Kristián Kúdela a „finalistky“ z 9. B

Foto: archív školy a ŠBK Handlová

Kontaktná osoba: p. uč. Katarína Štupáková (Messenger: koordinátorka ZŠMNHÁ)

Vyšlo v elektronickej verzii a v tlačenej podobe v náklade 15 kusov.